
APELES MESTRES
FOLLET

FOLLET

APELES MESTRES

FOLLET

DRAMA LÍRICH

POSAT EN MÚSICA PER

ENRICH GRANADOS

BARCELONA
TIPOLITOGRAFÍA DE SALVAT Y C.ª, S. EN C.
1903

Una tarde d'estiu, en aquella hora crepuscular en què l'horizont d'aram derritit sembla vibrar á la gran xiscladissa d'orenetas, va comparèixem al jardí l'Enrich Granados, ab els ulls brillants de febre — de febre creadora.

«Voldría—va dirme de bonas á primeras—que m'escrigués el llibre per una òpera; un drama lírich... com diré! de pochs personatjes, casi sense acció; un idili... un duo... tot passió, tot naturalesa!...»

No sé perquè tot escoltantlo va acudirme á la memoria una llegenda bretona qu'havía llegit feya molts anys, y tal com vaig recordarla, vaig contarli.

«¡Això es lo que volía!, va respòndrem entusiasmat. Ja veig fet el llibre.»

Y tal com vaig esbossarli aquella tarde, vaig escríureli al sentdemá.

Heuse aquí la historia d'aquesta obra, que ni es poema, ni es drama, ni es original, ni es copia, y que si algún mèrit té es l'haver servit de pretext á n'en Granados per escriure una de sas páginas musicals més inspiradas.

A. M.

Mars 1903.

Personatjes

FOLLET.
NADALA.
EL COMTE GUILLEM.
EL COMTE MARTÍ.
ARNAU.

Damas, Caballers, Patjes, homes y donas del poble.

Acte primer

La esplanada del Castell del Comte Guillem. A dreta, pany de muralla ab gran portalada. Paysatje al fons, fins á perdres de vista.

ESCENA PRIMERA

ARNAU, HOMES Y DONAS del poble escampats per la escena en grupos pintorescos. Els uns asseguts per terra, menjan y beuen, servits per patges del castell; altres cantan y ballan al so de cornamusas, grallas y tamborinos.

CHOR

Menjem, beguem, cantem, ballem!
ja qu' el senyor qu' ho paga ho mana;
menjem, beguem, cantem, ballem!
ja qu' el senyor vol que gosem.
Donchs que passem la vida
com un remat de bens,
ab las orellas baixas
y el formigó á la pell;
—aleluya!—

donchs que paguem ab llágrimas,
suhadas y diners
la fam may estroncada,
las iras del castell;
—aleluya!—
just es que quan s'alegra
nos alegrem ab ell.
Menjem, beguem, cantem, ballem,
ja qu' el senyor que ho mana ho paga;
menjem, beguem, cantem, ballem,
ja qu' el senyor vol que gosem.
(Ball general)

I

—¿Què 'n voldrás d' una ballada?
—Vinga vi! vi! vi!
—Hi há qui diu que no t' agrada.
—Digas quí! quí! quí!
—¿Vols la tassa curullada?
—Cert que sí! sí! sí!

II

—Sens regó ¿què treu florida?
—No pas re! re! re!

— Sense vi ¿què val la vida?
— Digas què? què? què?
— Ompla el vas, noya garrida,
y álsal ple! ple! ple!

ESCENA II

Els mateixos y FOLLET ab un tosch llahut en bandolera, y en son feltre vermell una fulla de falguera á guisa de ploma.

FOLLET

Salut vos dó Deu,
oh fills de la gleba;
salut, els fadríns,
salut, las donzellas.
Que us aumenti el cel
la boja alegría
que bull en els pits
de la companyía.

CHOR (aclamantlo)

Oh Follet, ben vingut sigas! vina aquí!
Deu t' envía!
Pren ta part en el festí,

seu y tría!
Tasta un mós y aixuga el vi,
qu' are es día!

FOLLET

Accepto de cor
las vostras ofertas,
però ¿no 'm direu
per qué 's fa la festa?

ARNAU

¡Còm pot ser, Follet,
qu' ignoris encare
lo que sab tothom
per plans y montanyas;
quan joves y vells
d' aquesta encontrada
festejan d' acort
el grat prometatje
del nostre joyell,
de nostra senyora, l' hermosa Nadala!

(Li entrega una copa plena.)

CHOR

A la salut dels nuvis
¡beu, Follet!

FOLLET (ab tristor)

Begueu enhorabona...
¡no tinch set!
(Llensa la copa sense beure)

Sona la trompetada, y precedits de guardias surten del castell el Comte Guillem, portant á dreta á sa filla Nadala, vestida de blanch, y á esquerra al Comte Martí. Els segueixen caballers y damas. Tota la gent del poble 's descubreix menos Follet.

ESCENA III

Gent del poble, Follet, Arnau, Nadala, Guillem, Martí, caballers, damas, guardias y patges

GUILLEM

Nadala, y vos, senyor, veniu á rebre
l' homatge dels vassalls que són mos fills;
goseu avuy veyent gosar al poble
ab la sort que us sonriu.
(Avansantse)

Vassalls, servos fidels que á totas horas
vidas é hisendas heu donat per mi,
saludeu al promès que per ma filla
venturós he elegit.
Celebreu en bonhora el prometatje,
preludi d' aquell día més felís
en que siga ma filla digna esposa
de tan digne marit.

Fadríns y noyas van acostantse per grupos á NADALA, y agenollántseli als peus van oferintli presents.

CHOR

Accepteu, senyora,
los humils presents
de vostras esclavas
y fidels servents:
las flors aromosas,
els pintats aucells,
las gemadas fruytas,
els manyachs anyells.

(Nadala pren d'entre las ofrenas un pom de violetas, que guarda á la má.)

FOLLET (avansant ab emoció y descubrintse)

Senyora, jo voldría
donarte en semblant día
tots els tresors qu' en terra ha posat Deu.
Las flors y las estrellas,
las més radiants y bellas,
me semblarían pobres á prop teu.

Mes, ay, ¿què puch donarte
que puga afalagarte,
si res m' ha concedit la Crëació?
No tinch més en la terra
que l' ayre de la serra
y el raig que 'm dóna el sol... y una cansó.

(Treyentse la fulla del barret)

Accepta aquesta fulla de falguera,
cullida á matinada en la bruguera.
Guárdala en recort meu fins á la mort;
la fulla de falguera porta sort.

(Nadala, qu' haurá estat escoltant á Follet ab viu interés, pren sonrihent la fulla.)

NADALA

Accepto de bon grat la teva ofrena.
¿Mes quí ets? ¿Còm te dius?

FOLLET

Pregunta al rossinyol, qu' en la verneda
canta de día y nit,
pregúntali el seu nom; no 'n té, senyora.
Jo, com bon rossinyol, tampoch ne tinch.

NADALA

¿Còm t' anomenan, donchs?

FOLLET

Espurna folla
errant d' ací d' allí
com erra el foch follet en la maresma,
m' anomenan Follet.

NADALA

¿Ont tens el niu?

FOLLET

Mon niu es un palau que Deu va ferme
y com un rey hi visch;
es un castell que per marlets té rocas
y per fosso l'abim.
Mon niu es una cova misteriosa,
terror de grans y xichs;
allí 'm bressa l'avench ab son silenci
y l'áliga ab son crit.
Mon niu... es la caverna del Dïable...
(El poble 's persigna.)
(sonrihent) però jo may li he vist.

NADALA

¿Quín ofici es el teu?

FOLLET

No 'n tinch, senyora.
Estimo... canto... y visch.

NADALA

¿Què cantas?

FOLLET

L' alegría ab els que riuen,
el dolor ab el trist,
l' esperansa ab els joves, l' anyoransa
ab el vell fredolich...
Y canto mos amors, mos goigs y penas
als que 'm volen sentir.

NADALA

¡Canta, canta, Follet! Deixa sentirnos
el teu cant favorit.

(Follet empunya el llahut. Las noyas l' escoltan fascinadas)

FOLLET (canta ficsos els ulls en els ulls de Nadala)

I

Pregunteume si es hermosa
la que 'm té robat el cor,
jo us diré que sa hermosura
fa esblaymar la llum del sol.
Pregunteume si es hermosa,
mes no 'm pregunteu son nom.

II

Jo us diré que sa hermosura
fa esblaymar la llum del sol,
mes son nom, per anys que visca,
no 'l diré á ningú son nom.
Es el gran secret que guardo
ben tancat al fons del cor.

III

El seu nom, per anys que visca,
no 'l diré á ningú el seu nom;
no 'l diré més qu' á la hermosa,
la que 'm té robat el cor;
no 'l diré á ningú més qu' ella
si ma pena la conmou.

IV

Quan de nit la lluna plena
banya els boscos de claror,
á la cova del Dïable
jo t' espero, boig d' amor;
vina, hermosa, á preguntármel
y et descubriré el teu nom.

(Nadala, qu' ha escoltat la cansó ab emoció inconscient, queda pensativa.)

CHOR DE NOYAS (apart)

¿Quí deu ser l' afortunada
que li té robat el cor?
¿quí deu ser, Verge María?
¡Si fos jo!
Quan de nit la lluna plena
banya els boscos de claror,
¡si á la Cova del Dïable
sens temor,
m' arrisqués per preguntarli
qui li dicta sas cansóns!...
¡Oh, quín goig, Verge María,
si fos jo!

COMTE MARTÍ

Y bé, Nadala, aném. ¿Còm es possible
que us interessi un punt
l' insípit xerroteig d' un vil cantayre,
que 'm sembla bo tot just
per divertir bovers y fangadoras,
y rabadáns incults?

NADALA

No sé què hi há en son cant, que m' interessa.

MARTÍ

No us aplaudeixo el gust,
mes si us ha divertit... forsa es pagarlo.
¡Té, miserable, cull!
(Li tira als peus una bossa)

FOLLET

No he cantat per diners, que no 't demano,
ni per pláuret á tu;
sinó per ella, que's digná escoltarme.
(Retxassa la bossa ab el peu)

MARTÍ (ab despit que dissimula)

¡Es orgullós el cuch!

NADALA (donantli el pom de violetas)

Deu t' ho pagui, Follet.

FOLLET (prenentlo ab efusió)

Gracias, senyora;
¿quín' altra paga vuy?

CHOR D' HOMES (apart)

¡Qu' arrogant parla el cantayre!
als senyors d' igual á igual!
¡Qu' hermós es en sa altivesa!
qu' arrogant!

CHOR DE DONAS (apart)

¡Quí deu ser l' afortunada
que li té robat el cor!
¡Quí deu ser, Verge María!
¡Si fos jo!

NADALA (apart)

Jo no sé, bon Deu, què hi há en sa veu dolsa,
què hi há en sa cansó;
jo no sé, bon Deu, què hi há en sa mirada
que m' arriba al cor.
Jo no sé, bon Deu, perquè m' interessa
saber aqueix nom,
jo no sé perquè m' ha torbat la calma
son secret d' amor.

GUILLEM

Aném, Nadala, aném; deixa al cantayre
y segueixi el festí.
Gosèm avuy, veyent gosar al poble,
ab la sort que 't sonriu.
(Reprenen sa passejada passant per devant del poble.)

CHOR GENERAL

¡Visca el senyor de nostras vidas!
¡Visca el senyor de nostres béns!
¡Visca l' hermosa castellana
y el més gentil dels caballers!

FOLLET (al fons desde una altura)

«Quan de nit la lluna plena
banya els boscos de claror,
á la Cova del Dïable
jo t' espero boig d' amor.
Vina, hermosa, á preguntármel
y et descubriré el teu nom.»

NADALA (apart)

Jo no sé, bon Deu, perquè m' interessa
saber aqueix nom;
jo no sé perquè m' ha torbat la calma
son secret d' amor.

CHOR DE NOYAS (apart)

Quan de nit la lluna plena
banya els boscos de claror,
¡si á la Cova del Dïable
sens temor
m' arrisqués á preguntarli
quí li té robat el cor!...
¡Ah, quín goig, Verge María,
si fos jo!

CHOR GENERAL

¡Visca el senyor de nostras vidas!
¡Visca el senyor de nostres béns!
¡Visca l' hermosa castellana
y el més gentil dels caballers!

FÍ DEL ACTE PRIMER

Acte segón

La Cova del Diable. Tancan la escena á dreta alguns roures centenaris. A esquerra un fantástich espadat de rocas ont s'obra la boca de la cova. Al peu d'ella el precipici. Al horizont la lluna plena.

ESCENA PRIMERA

Al aixecarse el teló, FOLLET está recolzat en una roca, perduda la mirada en l'espay.

FOLLET (fantasiant)

Jo 't tinch de veure de lluny
com se veuen las estrellas,
més lluny! com se veu el sol!...
més lluny! com se veu la Verge!
Jo no ho tinch de saber may,
jo tinch d'ignorarho sempre,
que tens llavis per besar,
que tens brassos per estrènyer!

(La veu de NADALA molt lluny.)

Follet!...
Follet!...

FOLLET (fantasiant sempre)

Bé la sento aquesta veu,
bé la sento la veu d' ella,
mes no es l' ayre qui la du
sinó el desitj qu' em tormenta.
Jo no dech sentirla may
murmurarme á cau d' orella,
murmurarme un mot d' amor,
murmurarme una promesa.

(La veu de NADALA més aprop)

¡Follet!... ¡Follet!...

FOLLET (alsantse)

Els remors de la nit, el vol de l' òliva,
el xiuxiueig dels abres,
el silenci mateix, tot parla d' ella,
y ab la veu d' ella parla.

Mes ay! tot es engany, tot fantasía,
qu' ella no vé á parlarme!

. . . .

(Permaneix absort.)

ESCENA II

Follet y Nadala, qu' avansa ab misteri per sota els arbres. Va cuberta ab un manto negre que la tapa de cap á peus.

NADALA (tímidament)

Follet!... ¿Ont ets, Follet!...

FOLLET (sense vèurela)

¡Veu dolsa... dolsa!...

NADALA (deturantse)

Follet!

FOLLET (mirantla y com no veyentla)

¡Hermós fantasma!

NADALA

Em sents y no 'm respòns?

FOLLET (extátich)

Perquè t'escolto;
y temo, qu' al parlarte,
al ressò de ma veu te desvaneixis,
oh espectre!

NADALA

No só espectre... Só Nadala.
(Deixa caure el manto y apareix vestida tota de blanch)

FOLLET (no creyentla)

¡Nadala?

NADALA

No 'm coneixes?

FOLLET

No es possible!
¿A què haurías vingut?

NADALA

A demanarte
qu' em descubreixis el secret enigma
qu' en el fons del cor guardas.
Vinch á saber un nom... un nom de dona.

FOLLET (aterrat)

¡Oh, no vulgas robármel!

NADALA (canta)

«Quan de nit la lluna plena
banya els boscos de claror,
á la Cova del Dïable
jo t' espero boig d' amor.
Vina, hermosa, á preguntármel
y et descubriré el teu nom.»

FOLLET (pantejant)

Nó, no m' el fassis dir! Per Deu, no vulgas
qu' el meu llavi el profani!

llegeixlo en els meus ulls... en el respecte
qu' em prosterna á tas plantas.
(Cau agenollat.)

NADALA (acostántseli)

¿Y si 'l dich jo, Follet?

FOLLET (tapantse la cara)

¿Còm pots saberlo?

NADALA (á flor de llavi)

¿Es... Nadala?

FOLLET (mirantla fit á fit ab arrobament)

¡Nadala!

NADALA (ab dolsor infinita, aixecantli el cap)

¿Perquè no gosas dirmho que m' estimas?

FOLLET (ab arranch)

¡Perquè t' estimo massa!

(NADALA 's deixa caure asseguda demunt d' una roca. FOLLET ab veneració y com si pregués.)

FOLLET

El bon Deu va dir al Sol:
poso al món el girassol
perque ab ta llum l'enamoris.
Després digué al girassol:
viurás adorant al Sol
perque adorantlo m'adoris.

El bon Deu va dirte á tu:
en el món jo hi poso algú
per qui 't faig graciosa y bella.
Y ay, després va dirme á mi:
viurás adorant sens fí,
viurás d'ella y sols per ella.

¿Culparás al girassol
de que enamorat del Sol
en el raig del Sol s'abrusi?
Si m'abruso jo en ta llum
y m'ubriago ab ton perfum,
¿serás tu qui m'en acusi?

NADALA

¿Ets tu qui parla aixís, ò las escolto en somnis
eixas paraulas mágicas?...
Dígamho baix, Follet; revèlam el misteri
qu' enclouen tas paraulas.

FOLLET

May esperava dirtho,
com may t' he desitjada.
¡Se desitja una dona!
¡no 's desitjan els ángels!
S' adoran desde lluny y 's beneheixen.
Jo 't benehía, donchs, — y t' adorava.

(Pausa. S' arrauleix als peus d' ella y li agafa las mans ab passió.)

Avants tot m' era odiós. Sol en la terra,
tot lo qu' en ella 's cría, homes y larvas,
tot me semblava enemich meu. El día
ple d' esplendors, la nit entenebrada,
els estels que relluhen,
las flors que riuen y els aucells que cantan,

tot pareixía ferme escarni y befa,
tot m' amargava l' ánima.

Vaig vèuret, Raig de sol, y al primer día
l' amor va penetrarme ab tas miradas,
va invadirme ab ta veu. La llum més pura
va aclarir las tenebras de mon ánima;
y al estimarte á tu y al benehirte
vaig estimarho tot!... y homes y larvas,
y aucells y flors, y tempestats y estrellas,
tot va tornarse bell, tot adorable.
Desde aquell día em sembla
que hi há un Deu que m'ampara
y es immensament bo; que sas criaturas,
tota la Crëació, transfigurada,
es bella y es per mi; que tot m' estima
perque t' estima y et venera y canta.

(Ab entusiasme delirant.)

¡Ditxa d' amar, tu ets la suprema ditxa!
¡Flama d' amor, tu ets la divina flama!

(Pausa extática. En tant sembla exhalarse de la nit una armonía maravellosa.)

NADALA

¿Perquè m'estimas tant?

FOLLET

No ho sé, Nadala.
Potsé he nascut tan sols
per adorarte...
Y tu, ¿per què has vingut?
respòn, Nadala!

NADALA

Per què m' ha dit el cor
que m' esperavas...
Per què he sentit qu' els teus ulls
dintre els meus ulls foguejavan,
qu' el cor teu era el meu cor,
que ton ánima es mon ánima;
que may m' ha estimat ningú,
ningú! com m' has estimada;
que ningú m' ha d' estimar,
ningú! com tens d' estimarme.

FOLLET (ab transport besantli las mans)

Voldría que la nit sigués eterna,
que may més lluhís l' alba,

que son curs deturessin las estrellas...
¡y jo sempre á tas plantas!
Sempre sentinte y admirante sempre,
vivint de tas miradas,
ton perfum y ta veu!... Y sempre, sempre!
eternament com are.

(S'uneixen els seus llavis en un bes castament apassionat. Mentrestant sona al lluny la campana de l'ermita senyalant la missa de l'alba.)

NADALA (alsantse)

¿No sents? Es la campana de l' ermita
qu' ens fa avinent que ja s' acosta l' alba,
y ay! es forsa partir. La nit ja fina;
el somni més hermós es un buf d' ayre
que 's desvaneix en el cel blau.

FOLLET (suplicant y estrenyentli las mans)

¡No 'm deixis!
¡oh, no'm deixis, Nadala!
Per primer cop, avuy, he de sentirme
sol en el buyt... y tindré por.

NADALA

Desd' are
viurás ab mon recort. Sigas ont sigas,
ab tu será mon ánima.
Y are, al moment de separarnos, júram
una sola vegada,
qu' el gran secret d' aquesta nit divina
may el dirá el teu llavi.

FOLLET

T' ho juro per Deu!
t' ho juro, Nadala!
t' ho juro per tu,
la cosa més santa,
més santa y hermosa y excelsa y sublim
que Deu ha crëada!

NADALA

¿No 'ns ha sentit ningú?

FOLLET

No més l' abisme...
y l' abisme may parla.
El secret que s' hi enterra
per sempre es enterrat; may més s'en alsa.

NADALA

Sigas abisme, donchs, fins á la tomba.

FOLLET

¿Quán tornarás, Nadala?

NADALA (sublimantse.)

Tornar!... Per què tornar? Sabs que t'estimo,
sé que m' estimas y el secret em guardas.
Desde avuy lluny de tu, seré ab tu sempre;
d' avuy fins á maymés som l' un del altre.

(Tots dos á un temps, abrassantse ab deliri.)

FOLLET

Ditxa d'amar, tu ets la suprema ditxa!

NADALA

Flama d'amor, tu ets la divina flama!

FÍ DEL SEGÓN ACTE

Acte tercer

La mateixa decoració del acte anterior. Avants d'aixecarse el teló se sent algun tro sórt y ratxadas de vent com d'una tempestat que s'allunya.

ESCENA PRIMERA

FOLLET en adoració devant de la roca ont ha segut NADALA

FOLLET

Poder vèurela y sentirla,
y parlarli y respirar
l' ayre mateix que respira,
y estrènyer las sevas mans...
¿què 't queda més per donarme!
¿què més tens, felicitat?

Felicitat ¡y còm pesas
per qui sol t' ha de portar!...

¿còm dins del meu cor pots cabre
y el meu cor no esclatará,
si ni el mon prou fort me sembla
ni prou ample tot l' espay!

¿Còm gosar sol tanta ditxa?
¿Còm guardar secret tan gran?
¿Còm no dirho en veu ben alta
per delicia dels mortals?...
¡Secret d' amor, y còm pesas!
¡què feixuch ets de portar!

(Ab expansió delirant.)

I

Vosaltres, roures vells
de brancas arrugadas,
el meu secret d' amor
sols el diré á vosaltres.
Guardèumel ben secret!
que ningú el sápiga!

(Baixant la veu.)

«Estimo de tot cor,
estimo á una donzella,

y ella m' estima tant
com jo l' estimo á n' ella.
¡Nadala del cor meu,
flor la més bella.»

II

Vosaltres rossinyols,
rossinyolets cantayres,
el meu secret d' amor
sols el diré á vosaltres.
Guardèumel ben secret!
que ningú el sápiga!

(Tornant á baixar la veu.)

«Jo estimo de tot cor,
estimo á una donzella,
y ella m' estima tant
com jo l' estimo á n' ella.
¡Nadala del cor meu,
oh flor y estrella!»

(Entre la remor d'algún tro llunyá se sent la veu d'ARNAU que s'acosta cantant alegrament.)

ARNAU (á dintre)

La tuntum patantum patantena,
la tuntum patantum patantán,
lo que tinch ho duch tot á l' esquena
y encare m' en sobra per durhi altre tant.

Jo tinch una casa
que de tot hi há,
fora llit y taula
y escambells y banchs;
fora això y teulada,
parets y portals,
jo tinch una casa
que de tot hi há.

La tuntum patantum patantena,
la tuntum patantum patantán,
lo que tinch ho duch tot á l' esquena
y encare m' en sobra per durhi altre tant.

(Entra en escena tot cantant els derrers versos.)

ESCENA II

FOLLET y ARNAU

ARNAU

¡Molt santa nit, Follet!

FOLLET

Molt santa y bona.
¿Què 't du á tal hora y á tal lloch, Arnau?

ARNAU

La tempestat, que fa un moment semblava
qu' havía d' engolir serras y valls;
y he pensat á la Cova del Dïable
venirme á soplujar.
Sé que tu m' has de rebre á mans besadas
(rihent) y el Diable no 'm vol mal.
La proba aquí la tens: ja só á la cova,
y adeu la tempestat.

FOLLET

Sigas el benvingut.

ARNAU

Seuré una estona,
qu' arribo esbufegant.

(ARNAU va á seure en la roca ont ha segut NADALA; FOLLET corre á deturarlo.)

Seu en bonhora... ¡mes no aquí, detúrat!
¡aquí nó! ¿sents, Arnau?
¡No pot sèurehi ningú en aquesta pedra!

ARNAU

¿Y això? ¿de quan ensá?
¿Qu' está embruixada?

FOLLET

Nó, no está embruixada,
però es sagrada: es l' ara d' un altar.

ARNAU (rihent)

Ja sabs que tan cabal faig jo de bruixas
com de diables y sants.

FOLLET (protegint la pedra)

Seu si vols, mes no aquí. Jo 't dich que l' home
que gosés profanar
aquesta pedra santa... el mataría!

ARNAU

¡Prou divertit estás!

FOLLET (ab emoció continguda)

No 'm pots compendre, nó; mes si ho sabías!...

ARNAU

Si no 'm dius lo que hi há,
¿còm puch saberho?

FOLLET

Es un secret.

ARNAU

Donchs dígal.

FOLLET

No pot ser, ¡ho he jurat!

ARNAU (rihent)

Donchs senyal qu' es mentida...

FOLLET (exaltantse)

¡No es mentida!

ARNAU

Y m' assech.

FOLLET (retxassantlo)

¡No hi seurás!
¡Si ho sabías!... Demunt d' aquesta pedra
s' ha assegut pantejant;
aquí 'm parlá d' amor, aquí á sas plantas
li he besadas las mans.

Aquí, sobre sa espatlla,
he decantat el cap;
aquí he sentit sos brassos
mon coll encadenar;
aquí m' han dit sos llavis
lo qu' el cel y l' abisme sols sabrán.

ARNAU (arronsantse d' espatllas)

Que siga enhorabona. Y bé, ¿quí es ella?

FOLLET

No 'm preguntis en vá.
He jurat el secret, y així 'm trossejin
á ningú ho diré may.

ARNAU (ab despreci)

¡ Alguna ventafochs!

FOLLET

¡ Oh, si ho sabías!...
però es que no ho sabrás.

ARNAU

¿Es més que ventafochs? Donchs tal vegada
será una rentaplats.

FOLLET

¡Detén la llengua, Arnau!

ARNAU

¡Bah, una cambrera!

FOLLET (exaltantse)

¡Puja més alt, més alt!

ARNAU

¿Per què tant de misteri?
¿Que per ventura en faig
per dir á totas horas
qu' estich enamorat,
y qu' es mon amoreta
la Rossa del hostal...

(ab picardía)

que larirera!
la Rossa del hostal...
que larirá!

Y si es mon amoreta
la Rossa del hostal,
jo 't dich que cada vespre
s' en baixa á n' el barranch,
y que no es gens esquerpa
ni avara de donar...
que larirera!
ni avara de donar...
que larirá!

FOLLET

La dona que jo adoro
no la dirías may;
no es filla de montanya,
qu' es dama principal...

ARNAU (rihent ab mofa)

¡Ay larirera!

FOLLET (ab forsa)

Qu' es dama principal.

ARNAU

¡Mira que tal!

FOLLET

Es més que dama, un ángel
del paradís baixat;
més qu' ángel, una estrella
cayguda del cel blau...

ARNAU

¡Ay larirera!

FOLLET

Cayguda del cel blau.

ARNAU

¡Mira el babau!

(Pausa. FOLLET queda extátich; ARNAU cavilós.)

¿Y dius qu' es una dama?

FOLLET

Es flor de damas.

ARNAU

Ja 'm vas interessant.
¿Y es jove?

FOLLET

Una poncella.

ARNAU

¿Y es hermosa?

FOLLET

Com altra no n' hi há.

ARNAU

¿Y es noble?

FOLLET

La més noble.

ARNAU (ab gravetat còmica)

¿Tal vegada...
es comtesa?

FOLLET

¡Quí sab!

ARNAU

Encare 'm farás creure qu' es la filla
del Comte...

FOLLET (espantat)

¡Parla baix!

ARNAU (ab socarronería)

¡Per què no ho dius d'un cop! Vaja, ¿es Nadala?

FOLLET

No 'm descubreixis pas.

ARNAU

¡Què tinch de descubrirte! Però acaba,
que 'm fas prevaricar.

FOLLET

¿Juras guardá' el secret?

ARNAU

¡Y es clar qu' ho juro!

FOLLET

¿Per Deu?

ARNAU

Per tots els sants.

FOLLET

Donchs... es ella.

ARNAU (fentse enderrera)

¿Nadala?

FOLLET

¡Sí! ¡Nadala!

ARNAU (esclafint de riure)

¡Há há há! Cristo 'm val!
¡Aquèsta sí qu' es bona! bona! bona!

No ho haguera dit may.
¡Nadala! há há há!

FOLLET (suplicant)

¡Calla!

ARNAU (rihent més fort)

¡Nadala!
¡Còm riurán al hostal
quant sentirán això! ¡Deu meu, quín riure!

FOLLET (imperatiu)

Es que no 'ls ho dirás.

ARNAU

¿Que nó? Demá mateix, tantost clareji!
¡No es poch lo que riurán!

FOLLET (aterrat)

Arnau, tu m' has promès...

ARNAU

¡Calla, qu' esclato!

FOLLET

Arnau, tu m' has jurat...

ARNAU

Un bórt!... un mort de fret!... y ab la Comtesa!...
Jo esclato ¡há há há!

(Apareix la lluna en tot son esplendor. A dintre el bosch se senten las veus esporoguidas de las noyas que s'acostan.)

CHOR DE NOYAS

¿Ens arriscarèm
á pujá 'á la Cova
per saber el nom
de la qu' ell adora?
Follet! oh Follet!
respòn en bonhora;
Follet, tením por,
surt á nostre encontre.

—

La Verge y els sants
nos guíin en l' ombra
y ens dongan valor
per pujá' á la Cova.

Follet, oh Follet!
respòn en bonhora;
Follet, tením por,
surt á nostre encontre.

FOLLET (fora de sí)

Sents? las noyas que pujan!

ARNAU

Benvingudas!
¡Poch saben si riurán!
Vindrán á demanarte que 'ls revelis
el teu secret.

FOLLET (agafantli las mans)

Arnau,
amágat!

ARNAU (desfentse d'ell)

Res d'això.
(Corre en direcció ont se senten las noyas y crida)
¡Noyas!

FOLLET (agafantlo)

Oh, calla!

ARNAU (cridant més)

Pujeu qu' ho sabreu tot!

FOLLET

Donchs no ho sabrán!

(Se li tira al coll, y abrahonats tots dos van reculant fins al precipici ont se destimban.)

ESCENA III

Las Noyas entran en escena á temps de vèurels destimbarse, y cauen de genolls horroritzadas

LAS NOYAS

Heu vist? se destimban
al fons del avench!
Heu vist? el Dïable
s' ha endut al Follet!
Desde avuy l' abisme
guarda son secret...
Els secrets qu' ell guarda
són secrets eterns!

FÍ

S' HA ACABAT DE IMPRIMIR
AQUET LLIBRE EN EL MES DE MARS DE 1903
EN L' ESTABLIMENT TIPO-LITOGRÁFICH
DE SALVAT Y C.A, S. EN C.
EN
BARCELONA

Una pesseta